

TAN YERİ

Zi

Fir

MERVE ÖZCAN

pörtakal

pörtakal

PORTAKAL KİTAP | 23

Roman | 19

TAN YERİ/ZİFİR

MERVE ÖZCAN

EDİTÖR

Tuğçe İnceoğlu

ISBN

ISBN: 978-975-2468-16-0



PORTAKAL KİTAP

Cağaloğlu, Hocağa Mahallesi
Ankara Caddesi, N° 18 Kat: 1 / C

Fatih / İstanbul

T. 0212 511 24 24

P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika N° 12755

KAPAK İLLÜSTRASYONU

Merve Özcan

KAPAK / İÇ TASARIM

Erdi Demir / Tamer Turp

1. BASKI

Kasım 2017, İstanbul

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Davutpaşa-Topkapı/İstanbul

Telefon: (0212) 482 11 01

Matbaa Sertifika No: 16086

www.portakalkitap.com

portakal@portakalkitap.com

[f](https://www.facebook.com/portakalkitap) [ig](https://www.instagram.com/portakalkitap) /portakalkitap

[t](https://www.twitter.com/KitapPortakal) /KitapPortakal

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak

Portakal Kitap, L-M Leyla ile Mecnun Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şirketi'ne
aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

MERVE ÖZCAN

Merve Özcan, 11 Ocak 1996'da İstanbul'da doğup, ilk ve orta öğrenimini burada tamamlamıştır. Arel Üniversitesi Grafik Tasarım Bölümü'nden birincilikle mezun olduktan sonra çizimlerine ve yazarlık kariyerine odaklanmıştır.

Resim çizerek geçen çocukluğunun sonunda çizgilerin kelimelerle benzerliğini fark etmiş ve geç olmadan yazmaya başlamıştır.

Tan Yeri-Zifir kendisinin dördüncü romanıdır.

DİĞER KİTAPLARI

Gözlerini Haramdan Sakın

Yüreğini Haramdan Sakın

Ruhunu Haramdan Sakın

En güçlü rengim için...

ZİFİR

Saçların bir uçurumun dibini fısıldarken,
Gözlerin sisli yolun sonundaki denizlerin derinliği.
Ve kirpiklerine takılırken birkaç fırtına,
Ruhumu kayba bırakıp beklerim alacağın son nefesimi.

Köklerin kucakladığı topraktan kopmuş kız,
Tenine batan çam iğnelerini silkin.
Kan mı yaralarından akan, yoksa mürekkep mi?
Bıçağın çizdiği tenin kâğıt, kalemin çizdiği kâğıt tenin.
Kirpiklerime dolanan rüzgârı öpen sendin.

Şafak yaklaşıyor, kapa kulaklarını.
Tan yerini çıgıllıklar kamçılacak.
At şaha kalktı, adam öldü, gece yakın.
Ört saçlarını, parmaklarımı silmesin rüzgârın.

Zihninden kopan kâğıtları tutuşturduğun parmaklarım,
Karanlığın tam da göbeğinden izlerle şimdi benim parmaklığım.
Kanla örülmüş hücremin mürekkeple yıkanan duvarlarında,
Ben miyim hapsolan, yoksa sen mi göğsümde sakladığım?

Yelkovan ölür, akrep zehrinin tadına bakar, saklardı zemheri.
Ve kadın görse kehribardaki geçmişin gerçeğini,
Elini onun elinden çeker, koparırdı kolyesini.
Kehribar düşer, adamın parçaları yakardı ateşi.
Belki de ne adam döndürebilirdi onu geri,
Ne kadın onun eline tekrar bırakırdı elini.

Adımları uzaklaşırsa kadının, önce toplasın adamın küllerini.
Güneşin sıcaklığı buzun alevine bırakacaksa yerini,
Ya saçlarına dolasın nefesini;
ya da bir masalla kapatsın adamın gözlerini.
Çünkü ardından salınacak rüzgâr, bırakmaz gökte geceyi.
Boynuna asıp son günün cesedini,
ormanın küllerıyla kozasında vurur keleşini.

Arsıl ALAZ

0.0 TANYERİ

Orman, kendini gizliyormuş gibi sisli ve karanlıktı bugün.

Ağaçlar bu karanlığı sahiplenmiş muhafızlar gibi yakınındaki her varlığı gölgesine katıyor, gecenin hâkimiyetine ortaklık ediyordu. Dallarını yalnızca ürkütücü kuşlara açan ağaçlar, o kuşların bir tehlikeyi karşılarcasına söyledikleri acı şarkıyı dinliyor; çıtırdayan kuru çam iğneleri kuşların şarkısına eşlik etmek için her adımda biraz daha kırılmanlaşıyordu. Birkaç kozalak bu sessiz orkestraya yetişebilmek adına tutundukları dalı bırakmak için sıra bekliyordu. Toprak dahi altında ezileceği adımları hevesle gözlüyor, içinde biriktirdiği ölü bedenleri bu âna şahit tutuyordu. Tüm hazırlıklar yapılmıştı, tutturulan sessiz şarkıyla o an bekleniyordu her şeyin çekildiği karanlıkta.

Ve sis, bir sahne perdesi gibi aralandı; beklenen geldi, tüm ormanın gözlediği adımlar artık hemen buradaydı.

Tanıdığı ormana yabancıydı genç kadının adımları, karanlığa gömülü her bir varlık dev silüetlerle sarıyordu sanki çevresini. Ağaçların arasında bir yılan gibi kıvrılarak dolaşan rüzgâr, kadının buz kesmiş ellerine geçiriyordu sivri dişlerini fakat genç kadın bunu hissetmiyordu.

Hızlı adımları bir nabız gibi atıyordu ormanın ıssız kalabalığında. Damarlarında dolaşan kan, zihninden yükselen alevlerin dumanında kaynıyordu. Yüzünü kaplayan ince ter tabakasını sildi koluna, küçük damlacıklar vakit kaybetmeden tekrar yerini buldu genç

kadının buz kesilmiş suratında. Bir kez daha sildi alnını, bunu öyle çok tekrarlamıştı ki neredeyse tahriş ettiği tenindeki ince sızıyı hissedecekti. Belki de hissetmişti fakat ensesinden şakaklarına kadar uzanan katlanılmaz acı bu sızıyı çoktan ardında bırakmıştı. Genç kadının kulaklarını uğuldatan bir siren sesi gibi beynini tırmalıyordu acının paslı bıçakları. Ellerini başının iki yanına koyup kemiklerinin kırılan sesini hayal ederek sertçe bastırdı avuçlarını şakaklarına.

Yine de ne olursa olsun bu acıdan şikâyetçi değildi, çünkü onu hiçliğin bir adım gerisinde tutan şey bu acıydı; ona sarıldı.

Isırdığı dudaklarından dişlerinin arasına yayılan kan, attığı her adımda sıcaklığını biraz daha yitiriyordu. Adımlarıysa geçen her saniye yabancı olduğu bu yolda belirsizliğin bilinmez adresine doğru biraz daha hızlanıyordu. Acele etmeli ve yetişmeliydi, buna mecburdu fakat atladığı bir şey vardı; yetişmek için önce nereye gideceğini bilmeliydi.

Göğüs kafesine sıkışmış çılgılığı tanıyordu kadın, alev alan zihninin isyanıydı bu çılgılık fakat farkında değildi; tıpkı farkında olmadığı diğer her şey gibi.

Orman hayranlıkla izliyordu genç kadının her bir ânını; zihninde başlayan kıvılcımın yangına dönüşüşünü, her adımda yaklaştığı hiçlikten kaçmak için kendi yangınına koşuşunu... Fakat bir gerçek vardı ve o gerçek her saniye kendisine biraz daha yaklaşıyordu; sarıldığı o alevlerden geriye küller kalacak, külleri ellerine çarpan rüzgâr savuracak ve yine ona kalan hiçlik olacaktı.

Dakikalarca yürüdü; koştu yönünü, yolunu, hedefini bilmeden ve böylece hiçlik en başından gizlice sirayet etmeye başladı ruhuna. Attığı her bir adım onu bu hiçlikten kaçıramayacak, bilakis o bilinmez boşluğun tam ortasına düşürecekti.

Kuşlar sessizliğe gömülüp fısıldadıkları şarkıyı boğazlarına düğümlemişti, rüzgâr genç kadının bıraktığı son nefesi ağaçların

dalları arasına saklamıştı. Toprak ise kadının kirpiklerinden kurtulacak ilk gözyaşını gözlüyordu.

Genç kadın kaçıp tam ortasına düştüğü hiçliğe son adımlarını atarken artık her şey için çok geçti. Orman onu izliyor, kadın kaybı tadyordu. Son adımı toprakla buluştu, bir cam kadar kırılğanlaşmış çam iğneleri büyük bir gürültüyle ezilip parçalandı ayaklarının altında. İlk gözyaşı kurtulduğunda kirpiklerinden, göğsüne sıkışmış çığlığı uykusundan uyanan bir ejderha gibi kalktı yerinden ve tam göğsünün ortasında açtı kanatlarını. Yükseldi, boğazına batırdı iğnelerini, kanattı dilini ve sonunda serbest kaldı; ormanın soğuşunda çırpı kanatlarını, genç kadının zihnindeki alevi kattı soluğuna.

Geceyi sarstı, şafağı doğurdu ve büyük bir gürültüyle koptu çığlık tan yerinde.

Kadın düştü. Bilinci parmaklarının arasında eriyip giderken anıları kayba kapılıp boğuldu. Ve tam bu anda varlığını ağaçların karanlık gölgesine saklayan genç adam, bir zamanlar kadının ona söylediği cümleleri tekrar etti. Bu da bir çığlıktı, kelimelerin ardına saklanarak ehlileştirilmiş bir çığlık...

“Önümde boylu boyunca uzanan bir uçurum, ben o uçuruma yürüyorum. Adımlar benim, kaybı gören gözler benim, beden benim bedenim... Ama yürüyen ben değilim.”

01.01 sis



Henüz küçük bir çocukken bir gece yarısı, ay gerçek anlamda ilk kez dikkatimi çektiğinde, babama onun neden öylece gökyüzünde durduğunu sormuştum; “Yeryüzünü aydınlatmak için,” demişti. O an gözlerimi hayranlıkla aya dikerek o hâlde onun güneşten daha güçlü olduğunu söylemiştim; çünkü benim için karanlık bir gecedense aydınlık bir gündüzü aydınlatmak çok daha zordu. Gündüzün oluşumundan bihaber küçük bir kızdım yalnızca, hissettiğim tek şey aya duyduğum saygıydı.

Sonra babam güneş olmadığına tüm yeryüzünün karanlıkta kalacağını anlattığında ona güneş olmazsa ayın tıpkı o andaki gibi karanlığı aydınlatacağını söylemiş, o ise onun bile ışığını güneşten aldığını anlatmıştı. O gün güneşin yalnızca gündüzü değil, geceyi de aydınlatacak kadar güçlü olduğunu öğrenmiştim; bir de isminin anlamını.

İsmim buydu, *Helya*. Gerçekte değerlendirildiğinde “güneş” anlamı taşısa da babam yalnızca güneş değil; bana bu ismi verdiği andaki tüm umutlarını geçen yıllara karşı hâlâ diri tutarak, “geceyi dahi aydınlatan güneş” anlamını taşıdığını söylüyordu.

Elbette ki geceyi aydınlatacak kudrete sahip değildim, daha çok ona sığınmayı tercih ederdim ben. Bir güneş gibi gerçek ve saf bir ışıkla aydınlanmanın ve aydınlatmanın hayalini kursam dahi hiçbir zaman bunu dillendirmeye cüret edemezdim. Gece, kafa tutulmak için fazla tehlikeliydi ama yine de çocukluğumda hava karardığında odamın ışığını açıp kısmen karanlığı aydınlatmış olarak geceye bir sinyal verdiğimi düşünürdüm.

“Ben buradayım,” diye fısıldardım parmak uçlarımda doğrulup pence-remden karanlık gökyüzüne bakarak. “Ve seni bile aydınlatma görevini bir gün ben üstleneceğim.”

Olgun olarak tanınan bir kıza göre pek de olgun bir hedef olduğu iddia edilemezdi bunun, yine de küçük bir çocuktum ve hayal kurmak yerçekimsizdi. Yerçekimsiz ortamda kimse olgunluktan bahsedemezdi.

...

Parmaklarımin arasında döndürdüğüm kolyemi geceliğimin içine itip bedenimi ürperten sabah serinliğine aldırmadan yorganımı araladım. Kısa bir titreyiş omuzlarımdan geçip gittiğinde vücudumu esnetip uykunun kırıntılarını silkeledim üzerimden.

Bugün gelecek kitap ve eşya siparişlerinin yerleştirilmesinde babama yardım edeceğime söz vermiştim, dükkâna erken gitmem gerekiyordu ama dükkânı açmamıza henüz üç saat vardı, erken uyanmıştım. Biraz sabah yürüyüşüne çıkmakla geç kalmazdım.

Lavaboya gidip hızla hazırlandıktan sonra sandalyemin üzerindeki giysileri de aynı hızda geçirdim üzerime. Elbisemle pantolonumun sert kumaşı beni yürüyüşte zorlayacak gibiydi fakat yine de havanın serinliğine karşı epey idare ederdi.

Kapının arkasında asılı pelerinimi omuzlarıma bırakırken gözlerim evin sessizliğini yadırgarcasına etrafta dolaştı. Babam çoğunlukla bu saatlerde uyanık olurdu, belli ki dün akşam ana çiftlikte fazla yorulmuştu. Son bir haftadır dükkâna ben baktığım için birkaç gün fazladan bile gitmişti çiftliğe, zorunlu çalışma süresini doldurmuştu ve artık çalışma yükümlülüğü yoktu fakat buna rağmen çiftlikte çalışmayı seviyordu.

Onları uyandırmamak için küçük adımlarla tahta zeminden çıkacak gıcırıltıları önlemeye çalışarak kapıyı açtım. Pelerinimin iplerini bağlayıp başlığını kafama geçirdikten sonra köşede asılı anahtarı cebime atıp sessizce çıktım evden.

Hava epeyce serindi; birkaç gündür kasabanın üzerinden çekilmeyen yakıcı güneş bugün fazlasıyla isteksiz görünüyordu, hatta kara bulutların ormanın üstünü kaplamak için hevesle beklediğini bile görebiliyordum.

Başlığımı gözlerimin hemen üstüne kadar çekip hızlı adımlarla aşına olduğum patika yola girdim. Babam oldum olası hassas bir adamdı, pelerininin başlığını yüzüme indirmeden ve yayımı yanıma almadan ormanda dolaştığımı gördüğü her seferde daima sevimli bir ifade taşıyan yüzü soğuk bir sertlikle gerilirdi. Nedenini biliyordum, herkes biliyordu.

Parslar.

Savaşlar, kıtlık, zor yaşam şartları yüzünden nüfusumuz gitgide azalmış ve biz, yani Kaplan Türkleri, uzun yıllar önce refaha kavuşmak ve neslimizi korumak adına Ateşoyuk bölgesine göç etmişiz. Yıllarımız burada hür ve huzur içerisinde geçmiş fakat bu huzurun kokusunu alan Pars halkı, tarih boyunca bize besledikleri düşmanlıkla peşimizi bırakmadıkları gibi, burada da bizi bulup topraklarımıza el koymak, neslimizin sonunu getirmek gibi sapkın hedefleriyle Ateşoyuk bölgesinin birinci kısmına yerleşmiş. Bölgenin diğer iki kısmı bize ait olsa da saldırganlık ve sapkınlıklarıyla ünlü Parslar yerleştikleri bu bir kısımda bile baskılarıyla bizi yıldırılmış. Ateşoyuk'un bağlı olduğu şehir merkezini isyan ve saldırı tehditleriyle tüm zulümlerine karşı sessiz bırakmış.

Yüzyıllardır sürdü bu savaş, bu çekişme. Kocaman bir coğrafyadaydık; daraldık, daraldık ve Ateşoyuk'un topraklarının üçte ikisine sıkıştırıldık. Burası savaşın son demi, son kale... Çok tuhaf... Tuhaf ama gerçek şu ki; eğer olur da Parslar düşman pençelerini bizden çeker ya da biz canımız pahasına dişe diş savaşarak çıkarsak bu sınırlardan, o zaman Kaplan halkı sınırların dışındaki dünyanın ne kadar geliştiğini elimizdeki kısıtlı iletişim araçlarından değil, kendi gözleriyle canlı görebilecek; bir anda yıllar atlayacağız.

Burası, yani üçüncü kısım güvenli alandı; ikinci kısım da kısmen öyle sayılırdı. Çünkü Parslar birinci kısımda yaşadıkları için nadiren de olsa ikinci kısımda bulunuyordu.

Verdiğimiz kayıplar ve yaşananlar sebebiyle Kaplan halkının onlara olan nefreti babamı çok daha hassas ve dikkatli bir adam hâline getirmişti. Bu konuda belki diğer tüm Kaplanlardan daha hassas ama az ya da çok, kim onlardan nefret etmiyordu ki?

Ne annemin ne de benim Parslar tarafından görülmemizi istiyordu, gerçi Kaplanların hepsi ailesini benzer şekilde onlardan koruyordu fakat kasabadayken bu durum o kadar da önemli değildi, daha doğrusu pek kontrol edilebilir olduğu söylenemezdi. Yine de babamın eski bir kasaba askeri ve şimdi de sözü geçen bir direnişçi olarak hassasiyetleri diğer Kaplanlara göre had safhadaydı. Ve tabii ki her zaman söylediği gibi, ormanlar her zaman en güvenli ve aynı zamanda en tehlikeli yerlerdi.

Adımlarım hızlandıkça başımdaki hafif sızı, ciğerlerime dolan serin havayla dinmeye başlamıştı. Çantamı ağırlık yapmaması için almamıştım ama en azından kuruyan boğazım için yanıma su almış olmayı isterdim. Kaslarımın tembelleştiğini hissediyordum, oysa yalnızca birkaç gündür yürüyüşü aksatmıştım ve babamın yoğunluğu yüzünden eğitimimi bir iki gün askıya almıştık. Yine de haftalardır doğru düzgün hareket etmemiş gibiydim, hatta belki aylardır.

Bir ses, adımlarımın toprakta bıraktığı ritmik sese karıştığında nefes nefese kaldığımı ancak fark edebilmiştim; yavaşladım. Çevreme bakıp sesin sahibini aradım ama orman bomboştu, her zamanki gibi. Belki bir sincap, belki hareket etmeye niyetlenmiş bir kaplumbağa, belki de rüzgârdan etkilenen herhangi bir şeydi bu. Babam gibi fazla hassaslaşmıştı duyularım.

Önümdeki küçük tümsekten zıplayıp en yakınımındaki çam ağacının uzun gövdesine yaslandım, birkaç kuş sabah şarkısını mırıldanmaya başlamıştı. Çok geçmeden birkaçı daha katıldı onlara, kuşların sesi ormanın sessizliğini açığa çıkarırcasına yankılanıyordu ağaçların arasında. Kuruntularımı bir kenara bırakıp başımı arkaya attım ve aşına

olduğum sessizliğe eşlik ettim; belki on, belki yirmi dakika, belki yarım saat, hatta daha fazla...

Aynı ses... Bu bir sincap, kaplumbağa ya da herhangi bir şey değildi; yakınlarda birinin olduğuna emindim artık. Yaslandığım ağaçtan ayrılıp dikkatle etrafa bir kez daha göz gezdirdim. Arkamı dönmek üzereyken ağaçların arasından hızla geçen bir silüet görür gibi oldum; epey uzaktaydı ve yalnızca gölgesini seçebilmişim belki de ama canlı kanlı bir insan olduğunun farkındaydım.

“Kim var orada?”

Ormanın sessizliği karşıladı sorumu. Uzakta gördüğüm anlık silüet şimdi tümüyle kayıplara karışmıştı.

“Beni duyuyor musunuz?”

Ormana giren meraklı bir çocuk olabilirdi, kasabadan gelen herhangi biri de ama yine de okum ve yayım yanımda değilken kendimi rahat hissedemiyordum. Annemle babam bu şekilde çıktığını görseydi eminim onlar da hiç rahat hissetmeyecek ve art arda tembihler sıralayacaklardı.

Düşmek üzere olan başlığımı yüzüme indirdim ve etrafıma baka baka geldiğim yola girdim. Yol boyunca o sesin benzerini birkaç kez daha duymak dışında ne farklı bir şey oldu ne de birini gördüm fakat bulunduğum yerden uzaklaşmama rağmen sesi duymaya devam etmem aslına bakılırsa zaten başlı başına olağanüstü bir durumdu. Belki kasabalılar artık ormanın bu yanını daha fazla kullanıyordu, öyleyse bu durumu eve gittiğimde babamla konuşmalıydım.

...

Ne kadar kısa gibi gözükse de bir buçuk iki saatim ormanda geçmişti. Biraz fazla oyalanmışım. Eve ulaştığımda anahtarımı çıkarıp sessizce kapıyı açtum, mutfaktan gelecek seslere kendimi hazırlasam da kuru bir sessizlikle karşılaşmışım. Havanın biraz daha soğuduğunu hissettim o an, eve girmeden önce çizmelerimdeki çamuru temizleyip son kez etrafı kolaçan ettim.

“Anne?”

Çizmelerimi kapının yanına itip pelerinimin iplerini çözerken içeriden gelecek cevabı bekledim. Aldığım tek cevap tatsız bir sessizlikti.

“Baba?”

Varlıklarını kanıtlayacak herhangi bir ses duymaya çalışıyordum ama duyduğum tek ses ayağımın altında gıcırdayan tahta zemindi. Pelerinimi aceleyle askıya asıp başımdaki şalı gevşeterek boynumu açtım, epey terlemiştim. Tıpkı ormandaymışım gibi etrafıma temkinli bir şekilde bakarak odaları tek tek dolaştım. Karşılaştığım şey yalnızlığı ve işin tuhaf tarafı evin düzeni beklediğimden çok daha uzun bir süredir onların bu evde olmadıklarını açıklıyordu.

Annem kasabadaki birkaç tanıdığı ziyarete gitmiş ve babam da dükkânı erkenden açmak istemiş olabilirdi ya da ikisi de ani bir kararla çiftliğe, hatta belki de direnişçi kamplarından birine gitmişti. Fakat nedense bu seçenekler bana hiçbir haber vermeden gitmelerine sebep olacak kadar tatmin edici gelmiyordu.

Evdeki yarım saatlik düşünme ve bekleme süremın sonunda dükkâna gitmeye karar vererek çantamı, okumu ve yayımı yanıma alıp çıktım. Evin arkasına dolaşp babamın kamyoneti bıraktığı kısma yöneldim, beklediğim gibi kamyoneti burada değildi. Nefesimi bırakıp toprağı tekmeledim, şimdi önümde kasabaya kadar yürümem gereken uzunca bir yol vardı.

...

ATEŞOYUK/ÜÇÜNCÜ KISIM SINIR 15.000 m

Köşeleri paslanmış bölge tabelasının çamurlu direğine tutunup birkaç dakikalık mola verdim kendime. Ormanın içinden kasaba yoluna çıkmak yerine kestirme yolu kullanmışım; durduğum tepeden kasaba sınırının geçiş bloklarını neredeyse görebiliyordum, yaptığım şey tehlikeliydi. Şehir merkezi kasaba sınırına on beş kilometreden

fazla yaklaşmamızı onaylamıyordu fakat ben de onları çok dikkate almıyordum.

Bunları annemle babama söyleseydim kaşlarını çatmaları eminim ki çok uzun sürmeyecekti, yine de onların da benimle aynı fikirde olduklarını biliyordum. Onlar direnişçiydi, Pars zulmüne ve şehir merkezinin suskunluğuna karşı durmaya çalışan topluluğun sözü geçen insanları; tabii ki benimle aynı düşünceleri paylaşıyor ve hatta bununla da kalmıyor, bu düşünceleri icraata geçirmek için çabalıyorlardı.

İlerideki tepeden gelen askerî araçların sesini duyduğumda açık alandan çekilip tekrar ağaçların arasına gizlendim. Hiçbir askerle yüz yüze gelmek istemiyordum, kasaba askeri bile olsalar akşama kadar sorguya çekilebilirdim. Pelerinine takılan birkaç çalıyı geride bırakıp ağaçların sıklaştığı alana yöneldim. Yola yakın yürümem işimi kolaylaştırırdı, ormanı ne kadar iyi tanırsam tanıyayım bazen içinde biraz illüzyon barındırdığını düşünüyordum.

Çok yolum kalmamıştı, biraz ileriden çiftliğin meyve tarlasından geçen araçların mola alanına ulaşip kadınların arasına karışabilecektim. Mola saatini kaçırmamak adına çam iğnelerini toplayan pelerininin eteklerini tek elimde toplayıp neredeyse koşmaya başladım. Ok kılıfımı mümkün olduğunca çantamın içine sığdırıp yayımı da çantamla birlikte omzuma asmıştım.

Elim henüz çantama koyduğum kılıfımı bulurken adımlarımı dikkatle yavaşlattım ve arkama döndüm, sonra da sağıma ve soluma. Benimkilerden farklı birkaç adım sesi duyduğuma emindim, sabah duyduğum seslerin tekrarıydı bunlar. Yayımı yavaşça indirdim omzumdan ve kılıfımın içinden bir ok çekip yerleştirdim. Duyabileceğim en ufak bir sese karşı dikkat kesilmiş bir vaziyette mola vaktini kaçırmamak için yürümeye devam ediyordum.

Küçük bir gürültü ve ardından önüme zıplayan şeyle yayımı kaldırıp sesin kaynağına doğrulttum. Küçük bir sincap toprağı eşerek önümden koşup bir başka ağaca zıpladığında kendi kendime gülerek yayımı indirdim. Duyduğum ses gerçekten bir sincaba mı aitti, yoksa şüphe-

lerimde haklı mıydım bilmiyordum; belki de yalnızca bir paranoyaydım benimkisi.

Okumu kılıfına sokup az önceki duraksamada kaybettiğim zamanı telafi etmek için tekrar koşmaya başladım. Bir süre sonra önümde beliren kamyonları gördüğümde başlığımı sırtıma atıp yayımı omzuma astım. Ellerinde taşıdıkları sepet ve çuvalarla kamyonete binen kadınların yanına yaklaştığımda birkaçı beni fark edip dönmüştü, hiçbirini daha önce görmemiştim. Hafifçe gülümsedim, benzer tebessümlerle karşılık verdiler.

“Burada olmaman gerekiyor kızım, tek başına dolaşmamalısın,” dedi aralarından yaşı epeyce büyük olanı.

Başımı sallayıp, “Haklısınız efendim,” dedim. “Ormanda kısa bir gezintiye çıkacakken yolları karıştırdım, saatlerdir yürüyorum.”

“Gel öyleyse bizimle, fazladan bir kişi için yerimiz var.”

Beklediğim bu teklife karşı bir kez daha gülümseyip bir hamlede kamyonete, yanlarına çıktım.

“Teşekkür ederim.”

Kasaba meydanına geldiğimizde kadınlara bir kez daha teşekkür edip indim. Aracın ardında bıraktığı tozdan kurtulmak için hızlı hızlı yürüyüp dükkânın yolunu tuttum, buradan çok uzakta değildi.

Köşelerinden küçük otların bittiği Arnavut kaldırımlı yola girdim, yerde dizili taşlar daha bir aşınmış görünüyordu bugün; bu çok hoşuma gitti, çünkü yıprandıkça meydanın samimi atmosferi adeta daha bir ısınıyor, eskidikçe güzelleşiyordu bu yollar. Çok uzun olmayan sokak lambalarının yanından geçerken pencerelerin önündeki saksılardan yayılan çiçek kokularını çektim içime, tıpkı buraya geldiğim her defasında yaptığım gibi. Kasabaya inmeyi işte bu yüzden çok seviyordum.

Nihayet dükkânların olduğu sokağa ulaşıp, **AMBER Kitap&İnternet** yazılı tabelayı gördüğümde içimi kaplayan kısa rahatlama hissi hemen ardından yerini derin bir kuşkuyla bırakmıştı. Dükkân kapalıydı fakat

ilk dikkatimi çeken şey Amber’in iki yan dükkânındaki manavın bulunduğu yerin şimdi bomboş olmasıydı. Etrafı dikkatle inceleyerek Amber’e ulaştım, kepenklere tutunup çantamdan çıkardığım anahtarla dükkânı açtım.

İçerisi dışarısı kadar yabancı değildi; her zamanki kitap, mum ve diğer taraftaki fırından gelen kavrulmuş susam kokularıyla sarılı, sıcak, huzurlu hava hâkimdi. Babamın büyük çay bardağı kasanın hemen yanında, son geldiğimde bıraktığım kitaplarım hâlâ köşedeki masanın üzerindeydi.

İçeri girdikçe genişleyen kitaplıkları geçtim, dükkânın ortasındaki geniş ve büyük kubbenin altında durup etrafa baktım.

“Baba?” diye seslendim sessizliğin içine.

Nadir de olsa bazı geceler burada, üst katta kalırdık; çocukluğumdan beri bu çok hoşuma giderdi. Kitaplardan kuleler yapar, sonra onları toplaması için babama bırakırdım; dükkânın açık alanlarına koşturup kitaplıkların arasındaki merdivenlere tırmanırdım. Bazen de internete girer, şehir merkezinin izin verdiği birkaç sitede saatlerce gezinirdim.

Anılardan sıyrılıp bir kez daha seslendim, sesim ruhsuzca yankılandı Amber’in yüksek duvarlarında. Bu âna kadar içimde bastırdığım tedirginlik artık bir sebebe bağlı olmaksızın volta atmaya başlamıştı. Kasaya ilerleyip çantamı ve yayımı sandalyeye bıraktım. Aklımdaki telefon numarasını çevirip beklemeye başladım, sıkıntılı geçen uzun sürenin sonunda şehir santraline bağlanmışım.

“Ateşoyuk Şehir Merkezi Santrali. Yönetim Birimi’ne bağlanmak için biri, Kasaba Birimi’ne bağlanmak için ikiyi...”

İkiyi tuşlayıp bir kez daha beklemeye başladım.

“Ateşoyuk Kasaba Birimi, buyurun?”

“Merhaba, Üçüncü Kısım Birimi’ne bağlanabilir miyim?”

“Tabii...”

Beklemeye devam ederken nefesimi gürültüyle bırakıp sandalyeye yayıldım bıkkınlıkla. Kasabadan iletişimin bu kadar dolambaçlı olmasından nefret ediyordum. Şehir merkezi için aynı şey geçerli değildi, her biri teknolojiden özgürce yararlanabiliyordu; biz ise kasabaya verilen sınırlı ağ içerisinde oradan oraya sürünüyorduk.

“Ateşoyuk, Üçüncü Kısım.”

Telefondan gelen sesi bekletmemek adına tuhaf bir acelecilikle doğruldum yerimden.

“Merhaba, ben bugün annemle babamın ana çiftliğe giriş yapıp yapmadığını öğrenmek istiyordum.”

“Önce kimlik numaranızı ve sonra da arama yapılacak kişilerin kimlik numaralarını alabilir miyim?”

“Tabii, 11431...”

Kimlik numaralarımızı verdikten sonra parmaklarımı masaya vurarak karşıdan gelecek cevabı beklemeye başladım.

Bir süre sonra, “Hayır,” dedi kadın tereddüde mahal bırakmayan bir kesinlikle. “Bugün içerisinde hiçbir giriş gözüküyor.”

Parmaklarım masanın üzerinde donup kalmış, elimde kalan son ihtimal zihnimden çekilip yerini tedirginliğin bencil huzursuzluğuna bırakmıştı.

“Emin misiniz?” dedim cevabın değişmeyeceğini bile bile.

“Lütfen gereksiz sorularla hattı meşgul etmeyin, soracağınız başka bir soru olursa tekrar şehir santraline bağlanabilirsiniz. İyi günler.”

Telefon kapandıktan bir süre sonra bile ahizeyi kulağımdan çekmeden öylece dikildim olduğum yerde, ardından yerine koyup masaya yaslandım.

Annem en kötü ihtimalin bile belirsizlikten daha iyi olduğunu söylerdi, umarım bu kez haksızdır.

Ne yapacağımı bilmiyordum, aklıma direnişçi kampları geliyordu ama daha önce oraya yalnızca babamla birlikte gitmiştim, o da bir elin parmağını geçmezdi ve üstelik nerede olduklarına dair en ufak bir fikrim de yoktu. Ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bilmiyordum; babamın odasını karıştırıp tanıdıklarıyla iletişime geçebildirdim fakat bu seçenek son çarem olmalıydı. Ortallığı birbirine katmak için elimde sonuçsuz kaldığım yeterli bir zamanın olması gerekiyordu.

Amber’in iki katını, depoyu ve bodrumu da bir şey bulabilme umuduyla dolaşıp ulaşabileceğim birkaç yere daha telefon ettim fakat santralde geçen uzun bekleyişlerimin sonunda hiçbir şey elde edememiş bir vaziyette dışarı çıktım ve kepenkleri indirip dükkânı kilitledim; bugün Amber’de işim kalmamıştı.

Fırının camından baktığımda içeride tanımadığım bir çocuk duruyordu, girmedim. Diğer taraftaki boş dükkâna bir kez daha göz attıktan sonra karşıdaki kahve dükkânına yöneldim. Tam gireceğim sırada yanımda aceleci bir hareketlilikle beliren adamı görünce elimde olmadan bir adım geriledim. Bu ani hareketi için ona kızacağım sırada bir şey fark ettim; önümü keserek kabalık yapmamıştı, hatta ben dalgınlığımın kurbanı olarak neredeyse adamın üzerine yürümüştüm.

“Özür dilerim,” dedim başımı kaldırırken. “Benim hatam.”

Belki bir, belki de iki saniye boyunca bakışlarının hedefi olduğum gözler için kendime fazladan birkaç saniye daha verdiğimin farkında bile değildim. Kehribar halkanın ince hareleri, göz bebeklerini yıllanmış bir ağacın güçlü kökleri gibi sarmalamıştı. Güç ve güven, kehribar bir kâsenin içinde harmanlanmış ve gizemli bir güzelliğe sunulmuştu sanki önüme. Bir tarafa taranmış kısa saçlarının önündeki küçük birkaç tutam göz renginden nasibini almış, ince fakat güzel bir ayrıntı olarak saklanmıştı adamda.

Elim farkında olmadan boynumdaki kehribar taşın kabarıklığını bulduğunda neredeyse gülümsediğine yemin edebilirdim. Fakat çatığı kaşlarının ortasındaki ince çizgi bunun benim bir hayal ürünü olduğunu söylüyordu.

“Evet,” dedi adam zihnime oldukça tanıdık gelen bir tınıyla. “Senin hatan.”

Kaşlarımı kaldırıp söylediklerini anlamak için kendime verdiğim sürenin sonunda, birkaç saniyeye sığdırdığım tüm düşünce ve bakışları yanıma alıp yüzümü çevirdim bu kaba adamdan.

“Özür dilediğimi unutun lütfen,” dedim aramızdaki mesafeye birkaç adım daha ekleyerek. Onu arkamda bırakıp kahve dükkânına girdiğimde kendisinin de peşimden geldiğini duymuştum.

Kasada duran yabancı yüz, tanımadığım yaşlı bir kadına aitti.

“Merhaba,” dedim. “Babamı tanıyor musunuz? İsmi Bedirhan, karşıdaki Amber’in sahi—”

Kadın konuşmak için ağzını açtığı anda arkamdan gelen adam ikimizi de susturmuştu.

“Ben tanıyorum!”

Az önceki kabalığını bir an için unutarak, “Onu bugün hiç gördünüz mü?” diye sordum heyecanla.

Omuzlarını silkip, “Hayır,” dedi. “Sabahtan beri buradaydım ve kimenin geldiğini görmedim.”

Bakışlarımı kasadaki kadına çevirdiğimde o da bir bilgisi olmadığını söylercesine dudaklarını büktü.

Başımı hafifçe eğip, “Teşekkür ederim,” dedim kasanın yanından ayrılmadan önce.

Görmezden gelerek yanından geçtiğim adamın arkamdan söylendiğini duysam da düşünmem gereken çok daha önemli ve belirsiz bir konu vardı önümde. Annem ya da babam haber vermeden sıradan bir yere gitmezdi, bu yüzden elimde bakacak tek yer kalmıştı; Dilşah.